

K A P T E P

2. Μια έκρηξη για τα Χριστούγεννα

ΕΙΧΑ ΒΡΕΘΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ στο παρελθόν στο Βρετανικό Μουσείο. Η αλήθεια είναι ότι έχω βρεθεί σε περισσότερα μουσεία από ό,τι θα ήθελα να παραδεχτώ – σίγουρα φαίνομαι μεγάλος σπασίκλας.

[Αυτή που ακούτε στο βάθος είναι η Σέιντι, που ουρλιάζει ότι *είμαι* μεγάλος σπασίκλας. Να 'σαι καλά, αδέρφι.]

Τέλος πάντων, το μουσείο ήταν κλειστό και τελείως σκοτεινό, αλλά ο έφορος και δύο φύλακες μας περίμεναν στα μπροστινά σκαλιά.

«Δόκτορα Κέιν!» Ο έφορος ήταν ένας λιγδιάρης μικροκαμωμένος τύπος με φτηνό κοστούμι. Έχω δει μούμιες με περισσότερα μαλλιά και καλύτερα δόντια. Έσφιξε το χέρι του πατέρα μου σαν να συναντούσε κάποιον ροκ σταρ. «Η τελευταία σας εργασία πάνω στον Ιμχοτέπ – ιδιοφυής! Δεν ξέρω πώς μεταφράσατε αυτά τα ξόρκια!»

«Ιμ-χο-ποιος;» μουρμούρισε η Σέιντι προς τη μεριά μου.

«Ιμχοτέπ» είπα. «Ανώτερος κληρικός, αρχιτέκτονας. Μερικοί λένε ότι ήταν μάγος. Σχεδίασε την πρώτη πυραμίδα. Ξέρεις».

«Δεν ξέρω» είπε η Σέιντι. «Δε νοιάζομαι. Φχαριστώ πάντως».

Ο μπαμπάς εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του στον έφορο, που μας δέχτηκε αν και ήταν αργία. Μετά έβαλε το χέρι του στον ώμο μου. «Δόκτορα Μάρτιν, θα ήθελα να γνωρίσετε τον Κάρτερ και τη Σέιντι».

«Α! Ο γιος σας προφανώς και...» Ο έφορος κοίταξε διστακτικά τη Σέιντι. «Και η δεσποινίδα;»

«Η κόρη μου» είπε ο μπαμπάς.

Το βλέμμα του δόκτορα Μάρτιν έμεινε για λίγο ανέφραστο. Ανεξάρτητα από το πόσο ανοιχτόμυαλος ή ευγενικός θεωρεί κάποιος ότι είναι, πάντα στο πρόσωπό του θα διαγράφεται μια μικρή στιγμή σύγχυσης μόλις συνειδητοποιεί ότι η Σέιντι είναι μέλος της οικογένειάς μας. Αυτό το σιχαίνομαι, αλλά με τα χρόνια έχω μάθει να το περιμένω.

Ο έφορος ξαναβρήκε το χαμόγελό του. «Ναι, ναι, βέβαια. Από εδώ, δόκτορα Κέιν. Μεγάλη μας τιμή!»

Οι φύλακες κλείδωσαν τις πόρτες πίσω μας. Πήραν τις αποσκευές μας και κάποιος πήγε να σηκώσει την τσάντα του μπαμπά.

«Α, όχι» είπε ο μπαμπάς με ένα σφιγμένο χαμόγελο. «Αυτή θα την κρατήσω εγώ».

Οι φύλακες έμειναν στο φουαγιέ ενώ ακολουθούσαμε τον έφορο στη Μεγάλη Αίθουσα. Η ατμόσφαιρα το βράδυ είναι δυσοίωνη. Μέσα από τον γυάλινο θόλο το αχνό φως ρίχνει γραμμοσκιάσεις πάνω στους τοίχους θυμίζο-

ντας τεράστιο ιστό αράχνης. Τα δήματά μας αντηχούσαν στο λευκό μαρμάρινο πάτωμα.

«Λοιπόν» είπε ο μπαμπάς «τη στήλη».

«Ναι!» είπε ο έφορος. «Αν και δεν μπορώ να φανταστώ τι καινούρια πληροφορία θα μπορούσατε να αποκομίσετε απ' αυτή. Έχει ερευνηθεί μέχρι θανάτου – είναι το πιο φημισμένο μας έκθεμα φυσικά».

«Φυσικά» είπε ο μπαμπάς. «Αλλά μπορεί και να εκπλαγείτε».

«Τι ετοιμάζει πάλι;» μου ψιθύρισε η Σέιντι.

Δεν απάντησα. Είχα μια κρυφή υποψία για ποια στήλη μιλούσαν, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω για ποιον λόγο μάς κουβάλησε ο μπαμπάς εδώ πέρα παραμονή Χριστουγέννων για να τη δούμε.

Αναρωτιόμουν τι είχε σκοπό να μας πει στη Βελόνα της Κλεοπάτρας – κάτι σε σχέση με τη μητέρα μας και τη νύχτα που πέθανε. Και για ποιον λόγο εξακολούθησε να κοιτάζει γύρω του σαν να περίμενε να εμφανιστούν και πάλι εκείνοι οι παράξενοι άνθρωποι που είχαμε δει στη Βελόνα; Ήμασταν κλειδωμένοι σε ένα μουσείο, περιστοιχισμένοι από φύλακες και συστήματα ασφαλείας τελευταίας τεχνολογίας. Κανείς δεν μπορούσε να μας ενοχλήσει εδώ – έτσι έλπιζα.

Στρίψαμε αριστερά στην αιγυπτιακή πτέρυγα. Μπροστά στους τοίχους ήταν παραταγμένα γιγάντια αγάλματα φαραώ και θεών, αλλά ο μπαμπάς τα αγνόησε όλα και πήγε κατευθείαν στη βασική ατραξιόν στη μέση του δωματίου.

«Πανέμορφο» μουρμούρισε ο πατέρας μου. «Και δεν είναι αντίγραφο, ε;»

«Όχι, όχι» υποσχέθηκε ο έφορος. «Δεν εκθέτουμε πά-

ντα την αυθεντική στήλη, αλλά για σας... είναι πέρα για πέρα αληθινή».

Κοιτούσαμε όλοι μια πλάκα από σκούρα γκρι πέτρα με ύψος γύρω στο ένα μέτρο και πλάτος εξήντα πόντους. Στηριζόταν σε ένα δάθρο και την πλαισίωνε μια γυάλινη προθήκη. Η επίπεδη επιφάνεια της στήλης ήταν λαξευμένη με τρεις διακριτές σειρές γραφής. Στην επάνω σειρά υπήρχαν αρχαία αιγυπτιακά εικονογράμματα: ιερογλυφικά. Στο μεσαίο τμήμα... Έσπασα το κεφάλι μου για να θυμηθώ πώς τα αποκαλούσε ο μπαμπάς: *Δημοτική*, ένα είδος γραφής από την περίοδο που οι Έλληνες έλεγχαν την Αίγυπτο και πολλές ελληνικές λέξεις είχαν ενσωματωθεί στα αιγυπτιακά. Οι τελευταίες γραμμές ήταν στα ελληνικά.

«Η Στήλη της Ροζέτας» είπα.

«Πρόγραμμα υπολογιστή δεν είναι αυτό;» ρώτησε η Σέιντι.

Ήθελα να της πω πόσο ηλίθια ήταν, αλλά με διέκοψε το νευρικό γέλακι του εφόρου. «Νεαρή μου κυρία, η Στήλη της Ροζέτας αποτέλεσε το κλειδί για την αποκρυπτογράφηση των ιερογλυφικών! Ανακαλύφθηκε το 1799 από τον στρατό του Ναπολέοντα και...»

«Α, ναι» είπε η Σέιντι. «Τώρα το θυμήθηκα».

Ήξερα ότι το έλεγε μόνο και μόνο για τον κάνει να σταματήσει, αλλά ο μπαμπάς δε θα το άφηνε να περάσει έτσι.

«Σέιντι» είπε «μέχρι να ανακαλυφθεί αυτή η στήλη, κοινοί θνητοί... ε, εννοώ, κανείς δεν ήταν σε θέση να διαβάσει τα ιερογλυφικά για αιώνες. Η γραπτή γλώσσα της Αιγύπτου είχε ξεχαστεί εντελώς. Τότε ένας Άγγλος με το όνομα Τόμας Γιανγκ απέδειξε ότι οι τρεις γλώσσες της Στήλης της Ροζέτας μετέδιδαν το ίδιο μήνυμα. Ένας Γάλ-

λος με το όνομα Σαμπολλιόν δέχτηκε την πρόκληση και έσπασε τον κώδικα των ιερογλυφικών».

Η Σέντι μασούσε την τσίχλα της χωρίς να εντυπωσιάζεται. «Και τι λέει;»

Ο μπαμπάς σήκωσε τους ώμους. «Τίποτα σημαντικό. Βασικά, είναι μια ευχαριστήρια επιστολή από μερικούς κληρικούς στον βασιλιά Πτολεμαίο τον Ε΄. Όταν πρωτολαξεύτηκε η στήλη, δε σήμαινε τίποτα σπουδαίο. Αλλά με το πέρασμα των αιώνων... με το πέρασμα των αιώνων μεταδλήθηκε σε πανίσχυρο σύμβολο. Ίσως αποτελεί την πιο σημαντική σύνδεση ανάμεσα στην αρχαία Αίγυπτο και στον σύγχρονο κόσμο. Ήμουν ηλίθιος που δε συνειδητοποίησα νωρίτερα τη δύναμή της».

Με είχε μπερδέψει, κι απ' ό,τι φάνηκε, το ίδιο και τον έφορο.

«Δόκτορα Κέιν;» ρώτησε. «Είστε καλά;»

Ο μπαμπάς πήρε μια βαθιά ανάσα. «Με συγχωρείτε, δόκτορα Μάρτιν. Απλώς... σκεφτόμουν δυνατά. Είναι εύκολο να αφαιρεθεί η γυάλινη προθήκη; Κι αν μπορείτε, να μου φέρετε τα έγγραφα που ζήτησα από τα αρχεία σας».

Ο δόκτορας Μάρτιν κούνησε το κεφάλι του. Καταχώρησε έναν κωδικό σε ένα μικρό τηλεκοντρόλ και αμέσως η πρόσοψη της προθήκης άνοιξε.

«Θα πάρει λίγα λεπτά για να σας φέρω τις σημειώσεις» είπε ο δόκτορας Μάρτιν. «Για οποιονδήποτε άλλον θα δίσταζα να παραχωρήσω πρόσβαση στη στήλη χωρίς επίδλεψη, όπως μου ζητήσατε. Όμως, σας έχω εμπιστοσύνη, ξέρω ότι θα είστε προσεκτικός».

Έριξε μια ματιά σε μας τα παιδιά, λες και ήμασταν τίποτα ταραχοποιοί.

«Θα προσέχουμε» υποσχέθηκε ο μπαμπάς.

Μόλις απομακρύνθηκαν τα δήματα του δόκτορα Μάρτιν, ο μπαμπάς γύρισε προς το μέρος μας με ένα παρανοϊκό βλέμμα στα μάτια. «Παιδιά, αυτό είναι πολύ σημαντικό. Πρέπει να μείνετε έξω απ' αυτό το δωμάτιο».

Κατέβασε την τσάντα του από τον ώμο και άνοιξε το φερμουάρ όσο χρειαζόταν για να δγάλει από μέσα μια αλυσίδα ποδηλάτου κι ένα λουκέτο. «Ακολουθήστε τον δόκτορα Μάρτιν. Το γραφείο του βρίσκεται στο τέλος της Μεγάλης Αίθουσας στα αριστερά. Έχει μόνο μία είσοδο. Μόλις μπει μέσα, τυλίξτε αυτό εδώ γύρω από τα χερούλια της πόρτας και ασφαλίστε τη σφιχτά. Πρέπει να τον καθυστερήσουμε».

«Θέλεις να τον κλειδώσουμε μέσα;» ρώτησε η Σέιντι με ξαφνικό ενδιαφέρον. «Τέλεια!»

«Μπαμπά» είπα εγώ «τι συμβαίνει;».

«Δεν υπάρχει χρόνος για εξηγήσεις» είπε. «Είναι η μόνη μας ευκαιρία. Έρχονται».

«Ποιος έρχεται;» ρώτησε η Σέιντι.

Αγκάλιασε τη Σέιντι από τους ώμους. «Γλυκιά μου, σ' αγαπάω. Και λυπάμαι... λυπάμαι για πολλά πράγματα, αλλά τώρα δεν υπάρχει χρόνος. Αν πετύχει αυτό, υπόσχομαι ότι θα τα κάνω όλα καλύτερα, για όλους μας. Κάρτερ, είσαι ο γενναίος μου άντρας. Πρέπει να μου έχεις εμπιστοσύνη. Μην ξεχάσετε να κλειδώσετε τον δόκτορα Μάρτιν. Και μην πλησιάσετε αυτό το δωμάτιο!»

Το να κλειδώσουμε την πόρτα του εφόρου δεν ήταν δύσκολο. Αλλά, μόλις τελειώσαμε, κοιτάξαμε πίσω μας τον δρόμο που είχαμε ακολουθήσει και είδαμε μπλε φως να

ρέει σαν κύμα από την αίθουσα με τα αιγυπτιακά εκθέματα, λες και ο μπαμπάς είχε εγκαταστήσει εκεί πέρα ένα γιγάντιο ακτινοβόλο ενυδρείο.

Η Σέιντι με κοιτούσε σαν χαζή. «Αλήθεια τώρα, έχεις την παραμικρή ιδέα τι ετοιμάζει;»

«Την παραμικρή» είπα. «Αλλά τελευταία φέρεται περίεργα. Σκέφτεται πολύ τη μαμά. Έχει τη φωτογραφία της...»

Δεν ήθελα να πω περισσότερα. Ευτυχώς η Σέιντι κούνησε το κεφάλι της για να δείξει ότι καταλάβαινε.

«Τι έχει στην τσάντα του;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω. Μου είπε να μην κοιτάξω ποτέ».

Η Σέιντι σήκωσε το φρύδι της. «Κι εσύ δεν το έκανες ποτέ; Έλεος! Κλασικός Κάρτερ. Είσαι αξιολύπητος».

Είχα σκοπό να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, αλλά εκείνη τη στιγμή μια δόνηση ταρακούνησε το πάτωμα.

Η Σέιντι άρπαξε το μπράτσο μου εμβρόντητη. «Μας είπε να μην το κουνήσουμε ρούπι. Μη μου πεις ότι θα ακολουθήσεις κι αυτή την εντολή;»

Η αλήθεια είναι ότι η εντολή μού φαινόταν μια χαρά, αλλά η Σέιντι έτρεξε γρήγορα στον διάδρομο και μετά από μια στιγμή δισταγμού την ακολούθησα.

Όταν φτάσαμε στην είσοδο της αίθουσας με τα αιγυπτιακά εκθέματα παγώσαμε στις θέσεις μας. Ο μπαμπάς στεκόταν μπροστά στη Στήλη της Ροζέτας με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος μας. Ένας μπλε κύκλος έλαμπε γύρω του, σαν κάποιος να είχε ανάψει κρυφές λάμπες νέον στο πάτωμα.

Ο μπαμπάς είχε πετάξει το πανωφόρι του. Η τσάντα

του βρισκόταν ανοιγμένη στα πόδια του, αποκαλύπτοντας ένα ξύλινο κουτί με μήκος εξήντα εκατοστά περίπου, ζωγραφισμένο με αιγυπτιακές απεικονίσεις.

«Τι κρατάει;» μου ψιθύρισε η Σέιντι. «Μπούμερανγκ είναι αυτό;»

Είναι αλήθεια ότι, όταν ο μπαμπάς σήκωσε το χέρι του, βαστούσε ένα καμπύλο λευκό ραβδί. Και έμοιαζε πράγματι με μπούμερανγκ. Αλλά, αντί να το πετάξει, άγγιξε με αυτό τη Στήλη της Ροζέτας. Η Σέιντι κρατούσε την αναπνοή της. Ο μπαμπάς *έγραφε* πάνω στη στήλη. Όπου ακουμπούσε το μπούμερανγκ, λαμπερές μπλε γραμμές εμφανίζονταν στον γρανίτη. Ιερογλυφικά.

Δεν έδγαινε νόημα. Πώς μπορούσε να γράφει λαμπερές λέξεις με ένα ραβδί; Αλλά η εικόνα ήταν πεντακάθαρη: κέρατα κριαριού πάνω από ένα κουτί και ένα Χ.

«Άνοιξε» μουρμούρισε η Σέιντι. Την κοίταξα σαν ηλίθιος, γιατί ακούστηκε σαν να είχε μόλις μεταφράσει τη λέξη, αλλά αυτό ήταν απίθανο. Τόσα χρόνια έχω τον μπαμπά από κοντά κι ούτε κι εγώ ακόμα δεν μπορώ να διαβάσω παρά ελάχιστα ιερογλυφικά. Είναι απίστευτα δύσκολα να τα μάθεις.

Ο μπαμπάς σήκωσε τα χέρια. Έψαλε: «Γο-σιω, ι-έι». Και δύο ακόμη ιερογλυφικά σύμβολα άστραψαν μπλε πάνω στην επιφάνεια της Στήλης της Ροζέτας.

Αν και έκθαμβος, κατάφερα να αναγνωρίσω το πρώτο σύμβολο. Ήταν το όνομα του αιγυπτιακού θεού των νεκρών.

«Γο-σιρ» ψιθύρισα. Δεν είχα ακούσει ποτέ να το προφέρουν έτσι, αλλά ήξερα τι σήμαινε. «Όσιρις».

«Όσιρι, έλα» είπε η Σέιντι σαν να βρισκόταν σε έκσταση. Τότε τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. «Όχι!» φώναξε. «Μπαμπά, όχι!»

Ο πατέρας μας γύρισε έκπληκτος. Άρχισε να λέει «Παιδιά...» αλλά ήταν πολύ αργά. Το έδαφος σείστηκε. Το μπλε φως μετατράπηκε σε εκτυφλωτικό λευκό και η Στήλη της Ροζέτας εξερράγη.

Όταν ξαναδρήκα τις αισθήσεις μου, το πρώτο πράγμα που άκουσα ήταν γέλιο – φρικτό, χαρωπό γέλιο, μπερδεμένο με το στρίγγλισμα των συναγερωμένων ασφαλείας του μουσείου.

Αισθανόμουν σαν να με είχε πατήσει τρακτέρ. Ανακάθισα ζαλισμένος και έφτυσα ένα κομματάκι από τη Στήλη της Ροζέτας. Ο χώρος της έκθεσης είχε γεμίσει συντρίμμια. Μικρές εστίες φωτιάς ήταν διάσπαρτες σε όλο το πάτωμα. Γιγάντια αγάλματα είχαν αναποδογυρίσει. Σαρκοφάγοι είχαν γκρεμιστεί από τα δάθρα τους. Τμήματα της Στήλης της Ροζέτας είχαν εκραγεί με τέτοια ορμή προς τα έξω, που είχαν καρφωθεί στις κολόνες, στους τοίχους, στα άλλα εκθέματα.

Η Σέιντι είχε λιποθυμήσει δίπλα μου, αλλά έδειχνε σώα. Την ταρακούνησα απ' τον ώμο και έδγαλε ένα μουγκρητό. «Αχχχ».

Μπροστά μας, εκεί που βρισκόταν προηγουμένως η

Στήλη της Ροζέτας, στεκόταν ένα κομματιασμένο δάθρο που έβγαζε καπνούς. Το πάτωμα έχει μαυρίσει σε σχήμα αστεριού, με εξαίρεση τον μπλε αστραφτερό κύκλο γύρω από τον πατέρα μας.

Ήταν στραμμένος προς το μέρος μας, αλλά δε φαινόταν να μας βλέπει. Μια αιματηρή πληγή διέτρεχε το κρανίο του. Κρατούσε σφιχτά το μπούμερανγκ.

Δεν κατάλαβα τι κοιτούσε. Μετά, το φορικό γέλιο αντήχησε και πάλι στον χώρο και συνειδητοποίησα ότι ερχόταν ακριδώς από μπροστά.

Κάτι στεκόταν ανάμεσα στον πατέρα και σε μας. Στην αρχή, μετά βίας μπορούσα να το διακρίνω – σαν μαρμαρυγή θερμής ενέργειας. Αλλά όσο συγκεντρωνόμουν αποκτούσε μια ασαφή μορφή, έπαιρνε το πύρινο σχήμα ενός άντρα.

Ήταν πιο ψηλός από τον μπαμπά και το γέλιο του με διαπερνούσε σαν αλυσοπρίονο.

«Καλή δουλειά» είπε στον πατέρα μου. «Πολύ καλή δουλειά, Τζούλιους».

«Δεν κάλεσα εσένα!» Η φωνή του πατέρα μου έτρεμε. Κρατούσε ψηλά το μπούμερανγκ, αλλά, με μια κίνηση του δείκτη του πύρινου άντρα, το ραβδί έφυγε από το χέρι του μπαμπά και θρυμματίστηκε στον τοίχο.

«Κανείς δε με καλεί, Τζούλιους» είπε ο άντρας παιχνιδιάρικα «αλλά, όταν ανοίγεις μια πόρτα, πρέπει να περιμένεις να τη διαδούν και επισκέπτες».

«Γύρνα πίσω στο Ντουάτ!» βρυχήθηκε ο πατέρας μου. «Έχω τη δύναμη του Μεγάλου Βασιλιά!»

«Ω, φοβήθηκα» είπε ο φλεγόμενος άντρας σαν να διασκέδαζε. «Ακόμα κι αν ήξερες πώς να χρησιμοποιείς αυ-

τή τη δύναμη, που δεν ξέρεις, ποτέ δεν ήταν αντάξιός μου. Εγώ είμαι δυνατώτερος. Τώρα θα ακολουθήσεις κι εσύ τη μοίρα του».

Δεν καταλάβαινα τίποτα, αλλά ήξερα ότι έπρεπε να βοηθήσω τον μπαμπά. Προσπάθησα να σηκώσω ένα μεγάλο κομμάτι βράχου που ήταν κοντά μου, αλλά ήμουν τόσο τρομοκρατημένος, που αισθανόμουν τα δάχτυλά μου μουδιασμένα και παγωμένα. Τα χέρια μου ήταν άχρηστα.

Ο μπαμπάς μου έριξε μια σιωπηλή προειδοποιητική ματιά: *Βγες έξω*. Συνειδητοποίησα ότι κρατούσε σκόπιμα τον πύρινο άντρα με την πλάτη γυρισμένη σ' εμάς, ελπίζοντας ότι η Σέιντι κι εγώ θα φεύγαμε απαρατήρητοι.

Η Σέιντι ήταν ακόμα ζαβλακωμένη. Κατάφερα να τη σύρω πίσω από μια κολόνα, μέσα στις σκιές. Όταν άρχισε να διαμαρτύρεται, έβαλα το χέρι μου στο στόμα της και το έσφιξα. Αυτό την ξύπνησε. Είδε τι συνέβαινε και σταμάτησε να παλεύει.

Ακούγονταν συναγερμένοι. Φωτιές περικύκλωναν τις πόρτες της αίθουσας. Οι φύλακες θα πρέπει να έρχονταν, αλλά δεν ήμουν σίγουρος ότι αυτό ήταν καλό για μας.

Ο μπαμπάς γονάτισε στο πάτωμα χωρίς να παίρνει τα μάτια του από τον εχθρό και άνοιξε το ζωγραφισμένο ξύλινο κουτί του. Πήρε από μέσα μια μικρή ράβδο σαν χάρακα. Μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του και η ράβδος επιμηκύνθηκε κι έγινε ένα ξύλινο μπαστούνι στο ύψος του πατέρα μου.

Η Σέιντι έδγαλε έναν τσιριχτό ήχο. Ούτε εγώ μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Παρ' όλα αυτά, η κατάσταση γινόταν όλο και πιο παράξενη.

Ο μπαμπάς πέταξε το ραβδί του στα πόδια του φλεγόμενου άντρα, κι αυτό μεταμορφώθηκε σε ένα πελώριο φίδι –τρία μέτρα μακρύ και ίδιο με μένα σε πάχος– με χάλκινα λέπια και λαμπερά κόκκινα μάτια. Χίμηξε στον φλεγόμενο άντρα, αλλά αυτός άρπαξε χωρίς δυσκολία το φίδι από τον λαιμό. Το χέρι του άντρα πέταξε άσπρες καντές φλόγες και το φίδι αναφλέχθηκε κι έγινε στάχτη.

«Παλιό κόλπο, Τζούλιους» τον μάλωσε ο φλεγόμενος άντρας.

Ο μπαμπάς κοίταξε φευγαλέα προς το μέρος μας, και πάλι προτρέποντάς μας σιωπηλά να το σκάσουμε. Ένα μέρος του εαυτού μου αρνιόταν να πιστέψει πως όσα συνέβαιναν ήταν αληθινά. Ίσως ήμουν αναίσθητος και έβλεπα εφιάλη. Η Σέιντι δίπλα μου σήκωσε ένα μεγάλο κομμάτι δρόχου.

«Πόσους;» ρώτησε διαστικά ο μπαμπάς, προσπαθώντας να τραδήξει την προσοχή του φλεγόμενου άντρα. «Πόσους απελευθέρωσα;»

«Μα, και τους πέντε» είπε ο άντρας σαν να μιλούσε σε μικρό παιδί. «Θα έπρεπε να το ξέρεις ότι πάμε πακέτο, Τζούλιους. Σύντομα θα απελευθερώσω κι άλλους, που θα είναι απέραντα ευγνώμονες απέναντί μου. Θα με ονομάσουν και πάλι βασιλιά».

«Οι Δαιμονικές Μέρες» είπε ο πατέρας μου. «Θα σε σταματήσουν πριν να είναι αργά».

Ο φλεγόμενος άντρας γέλασε. «Νομίζεις ότι ο Οίκος μπορεί να με σταματήσει; Αυτοί οι γερο-ηλίθιοι δεν μπορούν ούτε να σταματήσουν να τσακώνονται μεταξύ τους. Άσε την ιστορία να ειπωθεί εκ νέου. Κι αυτή τη φορά εσύ δε θα σηκωθείς ποτέ!»

Ο φλεγόμενος άντρας κούνησε το χέρι του. Ο μπλε κύκλος στα πόδια του μπαμπά έγινε μαύρος. Ο μπαμπάς προσπάθησε να φτάσει την εργαλειοθήκη του, αλλά αυτή γλίστρησε πάνω στο πάτωμα.

«Αντίο, Όσιρι» είπε ο πύρινος άντρας. Κάνοντας άλλη μια κίνηση με το χέρι του, ένα λαμπερό φέρετρο εμφανίστηκε μαγικά γύρω από τον μπαμπά. Στην αρχή ήταν διάφανο, αλλά όσο ο πατέρας μας αγωνιζόταν και χτυπούσε τις πλευρές του το φέρετρο γινόταν όλο και πιο σταθερό – μια χρυσή αιγυπτιακή σαρκοφάγος με ένθετα πετράδια. Ο μπαμπάς μου έριξε ένα τελευταίο βλέμμα και άρθρωσε τη λέξη *Τρέξτε!* λίγο πριν το φέρετρο δυθιστεί στο πάτωμα λες και το έδαφος είχε γίνει νερό.

«Μπαμπά!» ούρλιαξα.

Η Σέιντι εκσφενδόνισε την κοτρόνα της, αλλά αυτή πέρασε μέσα από το κεφάλι του φλεγόμενου άντρα χωρίς να του προκαλέσει την παραμικρή βλάβη.

Γύρισε και για μια φρικτή στιγμή το πρόσωπό του εμφανίστηκε στις φλόγες. Αυτό που είδαμε ήταν παράξενο. Ήταν σαν κάποιος να είχε τοποθετήσει δύο διαφορετικά πρόσωπα το ένα πάνω στο άλλο – ένα σχεδόν ανθρώπινο, με χλωμό δέρμα, σκληρά, γωνιώδη χαρακτηριστικά και λαμπερά κόκκινα μάτια, κι ένα άλλο σαν ζώου, με σκούρα γούνα και κοφτερούς κυνόδοντες. Χειρότερα από σκύλο ή λύκο ή λιοντάρι – αυτά τα κόκκινα μάτια με κάρφωναν και ήξερα ότι επρόκειτο να πεθάνω.

Πίσω μου βαριά βήματα αντηχούσαν στο μαρμάρινο πάτωμα της Μεγάλης Αίθουσας. Φωνές έφτυναν εντολές. Ήταν οι φύλακες ασφαλείας, η αστυνομία ίσως – σε καμία περίπτωση δε θα έφταναν εδώ εγκαίρως.

Ο φλεγόμενος άντρας μάς όρμησε. Αλλά... λίγα εκατοστά πριν φτάσει κοντά στο πρόσωπό μου, κάτι τον έσπρωξε προς τα πίσω. Ο αέρας γέμισε σπιθες ηλεκτρισμού. Το φυλαχτό γύρω από τον λαιμό μου άρχισε να γίνεται δυσάρεστα ζεστό.

Ο πύρινος άντρας σύριξε σαν φίδι και με παρατήρησε πιο προσεκτικά. «Ωστε ...εσύ είσαι».

Το κτίριο σείστηκε και πάλι. Στην απέναντι πλευρά του δωματίου ένα κομμάτι του τοίχου εξερράγη μέσα σε μια εκτυφλωτική λάμψη φωτός. Δυο άνθρωποι πέρασαν μέσα από την τρύπα – ο άντρας και το κορίτσι που είχαμε δει στη Βελόνα, με τις κελεμπίες τους να στροβιλίζονται γύρω τους. Και οι δυο τους βαστούσαν ραβδιά.

Ο πύρινος άντρας γρύλισε. Με κοίταξε μια τελευταία φορά και είπε: «Σύντομα, μικρέ».

Τότε όλο το δωμάτιο τυλίχτηκε στις φλόγες. Μια ριπή θέρμης ρούφηξε όλο τον αέρα από τα πνευμόνια μου και κατέρρευσα στο πάτωμα.

Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι ήταν ο άντρας με το διχαλωτό γενάκι και το κορίτσι με τα μπλε, που στέκονταν πάνω μου. Άκουσα τους φύλακες ασφαλείας να τρέχουν και να φωνάζουν, να έρχονται πιο κοντά. Το κορίτσι έσκυψε πάνω μου και τράβηξε ένα μακρύ καμπύλο μαχαίρι από τη ζώνη της.

«Πρέπει να δράσουμε γρήγορα» είπε στον άντρα.

«Όχι ακόμα» είπε αυτός κάπως διστακτικός. Η βαριά προφορά του μου φάνηκε γαλλική. «Πρέπει να είμαστε σίγουροι πριν τους καταστρέψουμε».

Έκλεισα τα μάτια μου και θυθίστηκα σε ένα πέλαγος αναισθησίας.